

af, hvorvidt dette Forslag var paakrævet eller ikke. Og jeg kom til det Resultat, at det var i højeste Grad paakrævet, fordi den nuværende Mønts Ydeevne er alt for ringe. Den Omstændighed, at Mønten ved en Overbelastning af det utilstrækkelige Materiel og en Udnyttning af den utilstrækkelige Plads, som ikke kan finde Sted i Længden, har været i Stand til at præstere et saa væsentligt større Antal Mønter end tidligere, har endda ikke kunnet bevirke, at vi har faaet eller blot har Udsigt til at faa en nogenlunde rigelig Forsyning med Skillemønt her i Landet. Dertil kommer, at man helt har maattet opgive at præge Guld, hvilket Mønten efter vor hele Møntforfatning i Længden ikke kan lade være med, og ligeledes helt har maattet opgive at præge 1- og 2-Kronestykker, hvilke kræves meget stærkt af Befolkningen, som er led og ked af udelukkende at have Sedler af saa smaa Størrelser som Omsætningsmiddel. Denne Form er noget ganske upraktisk, som man ikke kan lægge an paa for længere Tid, vi maa tilbage til den større Skillemønt. Men skal man til at udmønte Guld og 1- og 2-Kronestykker, kan den nuværende Mønt absolut ikke fortsætte med Udmøntning af mindre Skillemønt i samme Omfang som nu. Og derved vil man gøre den Mangel paa Skillemønt permanent, som der klages saa meget over fra alle Dele af Landet, og ikke mindst fra Sønderjylland, hvor man har maattet gaa til et saa kedeligt Surrogat som Primærkepakker for nogenlunde at bøde derpaa. Der er ingen som helst Udsigt til at kunne afhjælpe den, medmindre vi faar en mere hensigtsmæssigt indrettet Møntbygning. Naar vi skal til de nødvendige større Udmøntninger, som jeg har nævnt, vil Mangelen blive meget betydelig forstærket.

Det har for mig været Hovedaarsagen til, at jeg ansaa det for min Pligt at forelægge dette Forslag og gøre, hvad jeg kunde, for at føre det igennem. Dernæst anser jeg Foranstaltningen for at være i høj Grad økonomisk forsvarlig. Mønten er den eneste af de saakaldte indtægtgivende Statsvirksomheder, der virkelig giver Indtægt for Staten. Det er paaviseligt, at naar Produktionen øges, vil Indtægten ogsaa øges i samme Omfang. Man behøver derfor ikke at være nogen Regnemester for at finde ud af, at de Penge, der skal til for at opføre den nye

Møntbygning, vil være i høj Grad godt anvendte netop ud fra økonomiske Grunde. Jeg mener, at vi ikke har Lov til at gøre den nuværende Tilstand med den beklagelige Mangel paa Skillemønt permanent. Og vi har heller ikke Lov til at udsætte os for den endnu værre Tilstand, der vil komme, naar Mønten skal til at opfylde den Pligt, den i Længden ikke kan unddrage sig, til at udmønte Guldmønt og 1- og 2-Kronestykker. Vi har endelig heller ikke Lov til at give Afkald paa den forøgede Indtægt, som Mønten kan skaffe sig. Det ærede Medlem Hr. Lemvig-Müller tog fejl, naar han mente, at det kun var skønne Luftspejlinger med disse Bestillinger fra Udlandet. Der har været Forespørgsler, og der har været Bestillinger, som Mønten imidlertid var ude af Stand til at effektuere.

Det er altsaa nødvendigt for Landets Omsætningsforhold, at vi faar en Møntbygning af en væsentlig større Effektivitet, og det er ogsaa en økonomisk Foranstaltning at gaa dertil. Det ærede Medlem gik ud fra, at det vilde koste ca. 3 Mill. Kr. Nu er der ikke Skygge af Grund til at betvivle Overslagets Rigtighed. Overslaget ligger ganske vist nogle Maaneder tilbage i Tiden; men da jeg forelagde Lovforslaget, rettede jeg en Forespørgsel til Arkitekten, og han mente fuldkommen at kunne fastholde det, da det var saa rigeligt i Forvejen, at de Forøgelser, der var kommet efter dets Udarbejdelse, ikke spillede nogen væsentlig Rolle. Og med de betydelige Nedsættelser, der nu er kommet paa Byggematerialet — jeg behøver ikke at gaa videre, jeg behøver ikke at tænke paa, om der muligt kunde komme Nedsættelser ogsaa paa andre Dele af Produktionsomkostningerne —, er der en bestemt Vished for, at Overslaget kan overholdes, og en ikke ringe Sandsynlighed for, at Byggeforetaget endda kan blive billigere end anslaaet. Dernæst glemte det ærede Medlem at tage med i Beregningen, at den nuværende Bygning og dens Grund repræsenterer en Værdi, der kan gøres i Penge. Det er derfor ganske utilstedeligt at tale om en Udgift for Statskassen paa en 3 Mill. Kr., der kan kun være Tale om en Udgift, der bevæger sig mellem 1 og 1½ Mill. Kr.

Jeg skal for øvrigt ikke fordybe mig i Enkeltighederne, jeg kan dér ganske hen-